

βεί: Τὴν οἰκουμένην δλάκρη θά κυριέψῃ ἡ σαπίλα, ὡς ποῦ τὸ νεκρὸν τὸ σήμαντρο τῆς τελευταίας τῆς στιγμῆς τῆς Καλιγιούγκας θά σημάξῃ. Καί τότες ὁ Μεσσίας ὁ Καλκί τὸ φῶς θά δει, καί τότες ἡ μακάρια ἐποχή, ἡ ἐποχή ἡ πρώτη, ἡ Κριτικιούγκα θενά ξαναρχίσει.

— "Ἀκουσε, Μούκαμ, τί εἶναι τούτη ἡ βοή;
— Πάμε, Σαχίμπ, τὸ Τρίθαμ φέρνουν, τὸν ἄγισμὸ, τὸ εἶδωλο νά λούσουν.

Περάσαμε τοὺς δυὸ αὐλόγυρους καί μπρὸς στοῦ 'Ἡλίου τὴν κολώνα ἀπαντήσαμε τὴ συνοδία.

Ἐρχόντανε πρῶτα πρῶτα οἱ χορευτρες. Πῆγε νὰ σπάσει ἡ καρδιά μου, μοῦ βόισαν τ' αὐτιά, μὰ ἄδικα· πούπετα ἡ Λαξμή.

Οἱ κοπέλλες χόρευαν ἀργὰ καί ρυθμικά. Πίσω τοὺς σίμωναν οἱ μουζικάντες καί πίσω ἀπὸ τούτους ἀνθοστεφάνωτοι παπάδες καὶ Βραχμάνοι. Ἀκολουθοῦσε ὁ λαός, γυναῖκες καὶ ἄντρες στὰ χέρια τοὺς κρατώντας λούλουδα, παρικό, ρίζι, γλυκύσματα καὶ λάδια μυρωδάτα, ὅλα στὸ θεὸ γιὰ νὰ προσφέρουνε. Στὴ μέση τοὺς ἐλέφαντας ἀργεπατοῦσε μεγαλόπρεπα κουβαλώντας τὸ ἅγιο τὸ νερὸ σὲ στάμνα μέσα δλόχρυση.

Σιγὰ, σιγὰ, ἡ συνοδία μπῆκε στὸ ναὸ καί ὁ πρωτόπαπας μὲ τοὺς βραχμάνους βοηθοὺς του, ποῦ τῆς θυσίας τὰ χαρίσματα βαστοῦσαν καί τὸν ἄγισμὸ, σιμώσανε στὸ ἱερό.

Θὰ ἀνοίγῃ ἡ πόρτα ἡ βασιλικιά, κ' οἱ πιστοί, ποῦ πίσω μείνανε στὸ νάρθηκα, μπρούμντα πέσανε μὲ μιάς, μὴ τολμώντας ν' ἀντικρύσουν τὸ φοβερὸ τὸ εἶδωλο.

Ἡ πόρτα ἐκλείσει· σηκώθηκαν οἱ πιστοί. Σηκώθηκα καί γώ, μὰ κόντεψα νὰ ξαναπέσω τῆς Λαξμῆς ἀπαντώντας τὴ ματιά. Μὲ γνώρισε χαμόγελο λουλουδίσε στὰ χεῖλια τῆς, ποῦ σὺν πληρῇ μοιάζανε ματωμένῃ· ἔρριξε πίσω τὸ περήφανο κεφάλι, καί τὰ λαχαριστὰ τέντωσε στήθια τῆς, ποῦ ἔλεγεσ κ' ἤθελαν τὴ γάζα νὰ τρυπήσουν ποῦ τὰ σκέπαζε.

Στὸ ἱερὸ ἀδιάκοπα χτυποῦσε τὸ κουδούνι τοῦ πρωτόπαπα. Τὸ λούσιμο καί μέσα γίνονταν τοῦ εἶδωλου καί ἡ θυσία.

"Ὅζω ἔπαιρνε κ' ἔδινε ὁ χορός. Σὰν κύματα ἀνεβοκατεβαίναν οἱ ἰντιάνοι ἀπ' τῆς μετάνοις. Σὲ μιά κολώνα ἔμεινα καρφωμένος. Μονάχα μιά στιγμή, σὰν ὁ ἀγέρας ποῦ ξετόπιζε ἡ χορεύτρα μοῦ χάδεψε τὰ φλογισμένα μάγουλα, ἔκαμα νὰ πηδήξω, μὰ μιά ματιά τῆς ἄρκεσε νὰ μὲ ξανακαρφώσῃ στὴν κολώνα. Τὰ χεῖλια μου μονάχα κούνησαν καί τὸ μουρμουρίσμα μου ἀκούστηκε ἀγνώριστο στ' αὐτιά μου·

"Τὴν ὁμορφιά σου, ὦ θεῶ Λαξμή, λατρεύω. Μὲ φλογίζει ἄσβεστη γιὰ σένα δίψα καί φωτιά·

"Ἀστράψε στὰ μαῦρα μέσα μάτια τῆς· μισάνοιξαν τὰ ματωμένα χεῖλια τῆς κ' ἐνὰ λουλουδί ἔπεσε στὰ πόδια μου. Ἐσκύψα νὰ τ' ἀρπάξω. Ἄγριες φωνὲς τρίγύρω μου βροντήσανε.

Ἐίχε ἀνοίξει ἡ πόρτα τοῦ ἱεροῦ καὶ ὄρμησαν ὅλοι γυναῖκες καὶ ἄντρες, τὸ εἶδωλο νὰ ραίνουνε μ' ἀνθόνερο καὶ ἀνθούς. Ὁρμησα καί γώ ἀπ' τὴ χορεύτρα πίσω, μ' ἀντίκρυσαν τὰ σμαραγδένια μάτια τοῦ Βισνοῦ, μοῦ πάγωσε ἡ ραχοκοκκαλιά κ' ἔμεινα πετρωμένος.

Σὲ λίγο ἔρχισε ὁ ἀρχιερέας νὰ μοιράζει στὸ λαὸ τὸν ἄγισμὸ καί τ' ἄλλα τῆς θυσίας τὰ χαρίσματα καί γώ, τὴ μοναξιά ζητώντας, τράβηξα κατὰ τὸν ποταμὸ, ἐκεῖ μονάχος νὰ ξακολουθῶ μ' ὄνειρα τὴν πραγματικότητα.

Καί τὸ χέρι μου ἐσφιγγε. Θυμήθηκα τὸ λούλουδο κ' ἡ θύμησή του γέννησε τὴ ζωοδότρα τὴν ἐλπίδα.

(Στᾶλλο φύλλο τελιώνει)

ΚΡΙΣΝΑ

ΤΡΕΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ.

Τοῦ πολυγαπημένου μου Δόεγγριν.

A Σ E...

Μόνο ἐγὼ ἄσε νὰ κοιτάζω
Τέτοια μάγια γαλανά·
Χρυσὸς Ἡλιος τοὺς νὰ μοιάζω,
Ποῦ δὲν ἔχει θειλινά.

Διμανάκι ἄσε νὰ γίνω
Σὲ ἀερογιάλι ἀλαργινό·
Σιὴν ἀγκάλη νὰ σὲ κλείνω
Μὲ φίλι παντοεινό.

Στῆς καρδούλας σου τὰ φύλλα
Νὰ σταθῶ ἄσε, σὰν πουλί
Τοῦ πουλιοῦ του ἂν δὲν ἐμίλαε
Ποῦ δὲν μύθρας νὰ λαλεῖ.

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΟΥ ΤΑ ΧΙΟΝΑΚΙΑ

Τὰ χιονάκια τοῦ Νηιοῦ μου
Γίνω οἱ γιόροι φιερωτοί,
Σὰν λετούμενα καϊκάκια
Ποῦ χιονόφτεροι εἶναι ἄητοί.

Ἀνθισμένες τὰ χιονάκια
Τοῦ Νηιοῦ μου ἀμυγδαλιές,
Κ' εἶναι ἄφροι ἀπ' τὰ κυματάκια
Στῆς σγουρὲς του ἀερογιάλιές.

Τὰ χιονάκια τοῦ νηιοῦ μου
Σπῖτια κάτασπρα ὡς ἀδελές.
Μὲ χιονάτες κοπελοῦδες,
Ποῦ κρινόπλαστες τῆς λές.

Τοῦ νηιοῦ μου τὰ χιονάκια
Δουλουδά εἶναι καί ζωή,
Ποῦ μ' ὀλόλευκα παννάκια
Τοῦ βοριά φέρνει ἡ πνοή.

Η ΛΙΩΝΙΑ ΑΓ'ΑΠΗ

Σὰ χιονόφτερον μαρομάρου,
Τὴ λευκόφωτη ματιά
Σὲν τῆς σβύννει οὔτε τοῦ χάρου
Πικροαλεῦθητη ἡ οὐτιά.

«—Ποιά εἶσαι, μήτε ποῦ πεθαίνεις,
Μήτε ἀλλάζεις τὴ θωριά,
Καί τὰ κάλλη σου πληθαίνεις
Στὰ χιονάκια τοῦ Βοριά;»

Μὰ ἐνῶ φεύγοντας ἐθώρει
Τῆς Ζωῆς ὁ Ἄχός τοῦ λέει:
«—Χάρε, ἡ Ἀγάπη μου εἶναι ἡ Κόρη,
Ποῦ μαζί μου θάφροαλέει...»

Σπέτσος: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΙΔΑ : «Μαρτύρων καί Ἡρώων αἶμα...» Δρ. 2.
ΤΗΣ κ. ΒΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ : «Ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ σαλενοῦ καί οἱ δυὸ θάνατοι» Δρ. 3.
Πουλιούνται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Φρ. 10

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτιὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κινέσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργεῖου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου, (Ὁφθαλματρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Ἐξόρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καί Σακέτου [ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλῆ]. Στὸ Βέο, βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συνδρομὴ πλερώνεται μπρὸστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Βουδουρολογίματι—Δικαιοσύνη μὰ φορά! —
Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα σιὴν Πόλη—Ὁ παλα-Βοκάκιος—Τὰ «δοῦς» καί τὰ «ἐπεσπά-
σατο». —Ὁ γυναικοφάγος.

ΑΝΑΚΑΤΩΜΑ κωμικὸς μισοὶ νὰ ὀνομαστῆ ἀπὸ τὸν κ. Δεόντιος μὲ τὸ φυλλάδιόν του «Ἐγκληση Λεοντίου Κ. Δεοντίου κατὰ Βασιλείου Ν. Βουδούρη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς κοινῆς συνειδήσεως» — ἀνακώτωμα κωμικῆς πολιτικῆς καί δικαστικῆς, ἡ θέλητε, καί δημοσιογραφικῆς, ἀκόμα καί κοινοτικῆς.

Νὰ τί βγαίνει ἀπ' αὐτὸ τὸ περίφημο ἀνακώτωμα ὁ κ. Βουδούρης, δταν ἔρχεται Ὑπουργός, καταχωριάζει τὰ μεταλλεῖα. Ὁ κ. Βουδούρης διεκτείνει τὴν Ἀθηναϊκὴ δημοσιογραφία, καί μάλιστα τὴν πατριωτικὴν. Ὁ κ. Βουδούρης ἀντι τὸ λόγον τῆς τιμῆς του εἶναι ἄθροιστο, ὅσο νὰ τελειώσῃ τῆς δουλιτσῆς του, καί ὕστερα τὸν πατάει ἀδιάντροπα τὸ λόγον του, βγαίνοντας στὸ τέλος κ' ἰδικιμένος.

Τὸ φυλλάδιον τοῦ Δεόντιου κυκλοφόρησε σὲ μεγάλο κύκλον—καί περσοῦτερο σὲ κύκλον βουλευτικὸν καί δημοσιογραφικόν. Κι ὅμως οὔτε στὸν τέλος οὔτε στὴ Βουλῆ δὲν ἔγινε ἡ κουβέντα ποῦθερετε νὰ γίνῃ. Οὔτε ὡς τὴν ὥρα καταγγέλληκε ὁ Δεόντιος γιὰ συκοφάντης καί ἐβριστής. Ἀπόδειξη τραγὴ πῶς ὅλα ὅσα γράφει εἶναι ἀληθινὰ ἴσαμε τὴν τελευταία ἀφῶδα. Κι δταν τέτοιες χοιρτῆς καταγγέλλε βγαίνουν ἀληθινῆς, εἶναι νὰ τραβᾶτε κανεὶς τὰ μαλλιά του καί νὰ φτῶναι μ' ἡσθία πάτου σὲ τέτια πολιτικὴ καί κοινωνικὴ ἐξαχρείωση.

*

Τὸ ΦΥΛΛΑΔΙΟ συνταροῦεται κ' ἀπὸ ἐνὰ αὐτόγραφο γράμμα τοῦ Βουδούρη σταλμένο στὸ Δεόντιο στίς 12 τοῦ Ἰανουαρίου 1903, δταν ὁ Δεόντιος βρισκότανε ὑπόδικος στίς φυλακῆς γιὰ τὸ φόνο τοῦ Ἀπυνοῦμου Τυλιγάδη.

Καμαρωτῆς τί τοῦ γράφει ὁ Βουδούρης:

«Φίλιπε Δεόντιε,

Παρακαλῶ νὰ μὴν παρεξηγηθῶ ἂν δὲν ἔρχομαι νὰ σὲ ἰδῶ ὅπου γὺν εἶσαι. Νομίζω ὅτι καί χάριν τῆς ὑποθεσεῖς σου ἔπιρ ἢς θὰ καταβληθῇ πῶς ἀνθρωπίνως δυνατὴ ἐνέργεια, καλλίτερον νὰ μὴ γαίνωμαι εἰς τοῦ Συγγροῦ.

Ἐγκλειστὸς λαμβάνεις 250 ἄρ. διότι γνωρίζω τὰς οἰκονομικὰς σου δυσχερεῖας ἐτόλμησα νὰ σοῦ τὰς στείλω ἵνα μὴ στενοχωρηθῆσαι.

Ὁ φίλος σου
B. ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ.

Ὁ κ. Βουδούρης στίς 303, θαρροῦμα, δὲν εἶτανε Ὑπουργός. Ἐταν ὅμως πρὶν καί ὕστερα καί θὰ γίνῃ καί πάλι Ὑπουργός, πιθανόν καί τῆς Δικαιοσύνης, γιὰ νὰ γράφει παρόμοια γράμματα καί νὰ καταβαλλεῖ ἐπίσαν ἀνθρωπίνως δυνατὴν ἐνέργειαν γιὰ νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοὺς φονιάδες.

Ὁ Δεόντιος ἀθωώθηκε πανηγυρικὰ γιὰ τὸ φόνο τοῦ Τυλιγάδη, γιὰτὶ ἀποδείχτηκε σὲ δικαστήριον πῶς ὁ λεβεντόφυχος καί τίμιος κ' εὐγενικότατος Δεόντιος ἀναγκάστηκε νὰ

σκοτώσει για να γλυτώσει τη ζωή του. Αυτό όμως δε σημαίνει τίποτα. Όταν το δούλεμα το γράμμα ο Βουδούρης, ο Λεόντιος είχαν κοινός φρονιό, γιατί δεν είχε δικαστεί ακόμη—και τότε ίσια ίσια του στέλνανε φιλικώτατα γράμματα δ κ. Τοπίλης (πρώην Υπουργός της Δικαιοσύνης), δ κ. Κλάδης (Εισηγητής), δ κ. Κ. Λυκουρέζος (Εισαγγελέας Πρωτοδικών), δ κ. Ρούφης (Εφέτης), δ κ. Κροκιδάς (πρώην Γεν. Γραμματέας του Υπουργείου της Δικαιοσύνης), δ κ. Κ. Δημητρακόπουλος (πρόεδρος Πρωτοδικών).

Τα γράμματά αυτά τα δημοσιεύει στο τέλος του φυλλαδίου του και κάνει πολύ καλώς, γιατί έτσι μαθαίνουμε πια, και με επίσημο τρόπο, την κατάσταση της Δικαιοσύνης μας και για ποιο λόγο πληθαίνουν τόσο τα εγκλήματα στη χώρα μας.

Νί μη βασκαθούμε!

Ο ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ μας, δ γλυκός τραγουδιστής και άρρωστος εργάτης της Ήρας, μίλησε την περασμένη Πέμπτη, δ του 'Απριλίη, στη «Γαλλική Ένωσις» της Πόλης για τὸ Γλωσσικό ζήτημα: Τὸ ἰνὴν ἄγαπημένου φίλου και συνεργάτη μας θύκνε, φαίνεται, βαθιά ἐντύπωση, γιατί ἀλλιώτικα δὲ θὰν τὸν κοροϊδεύετο τόσο χοντρά και σοχλά κάπως κ. Κ. Ἀκριδὴς στὸν Πολίτικο «Ἐχθυρόμο» της περασμένης Παρασκευῆς.

Λυπούμαστε πὸ δὲν ἀποφύσισε κανένας φίλος μας ἀπὸ τὴν Πόλη νὰ μᾶς γράψει τί ἔγινε στὴ «Γαλλική Ένωσις» και νὰ μᾶς σταίλει τὰ σπουδαιότερα κομμάτια ἀπὸ τὸ ἰνὴν ἄγαπημένου φίλου και συνεργάτη μας θύκνε, ἀλλὰ μᾶς ἀφίσανε νὰ μάθουμε ἀπὸ τὸν «Ἐχθυρόμο» δτι μίλησε ὁ Τανταλίδης, και νὰν τὸ μάθουμε γαρνηρισμένο με τὴς ἀνοήσιες και τὴς ἀχλὺς τοῦ κ. Ἀκριδὴ.

Εἰσι λοιπόν. Ὁ Υπουργός της Δικαιοσύνης τὰ κατὰ φρε νὰ δοθεῖ Βασιλικὴ χάρη, σ' ἕνα Συριακὸ Πιπα—Βοκάνιο, ὅχι γιατί δ τραγόπακος αὐτὸς ἄδικα καταδικάστηκε, ἀλλὰ γιατί ἴσως θύκνε κανένας τρανός κοματάρχης στὴν πατρίδα τοῦ κ. Υπουργοῦ.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀνοίξε πλατιά συζήτηση στὴ Βουλὴ τὴν περασμένη Τρίτη. Μὰ θέλουμε νὰ ξέρουμε, μόνο αὐτὴ ἡ Βασ. χάρη δόθηκε παράνομα και μόνο ὁ σημερινός Υπουργός μεταχειρίστηκε γιὰ τὴς κομματικές του ἀνάγκες τὴ Βασιλικὴ ἀπογραφή;

Νί θυμάνουμε δτι γίνονται τέτοις παρανομίες, μὰ και νὰ μὴν ξερωζόμεστε, ἀφοῦ δὲν εἶναι οὔτε οἱ πρώτες οὔτε οἱ στερνές.

ΣΤΗ «ΘΕΣΣΑΛΙΑ» τοῦ Βόλου (7 τοῦ 'Απριλίη, σελ. 3, στήλ. 4) δ κ. Τ. Ο. (ὑποθέτουμε, ὁ φίλος Τάκης Οἰκονομάκης) δημοσίεψε τὸ ἀκόλουθο ἀδρωπινὸ παραγραφαί:

«Τὰ ἐλόθεμα σου χάρηκαί μου στὸν ἀγαπητὸ φίλο Γεώργιο Ντινιόπουλο τελειοφόρο της Ἱατρικῆς (γιατρικῆς θὰν τὸ γράψε ὁ φίλος, μὰ θὴν τοῦ τὸ διόρθωσε κανένας λογιώτατος στοιχειοθέτης) πὸ τὸ περασμένο Σαββάτο ἔδωκε τὴς διδακτορικές ἐξετάσεις του κ' ἔγινε «διδύκτω» με τὸ ζηλευτὸ βιβλὸ λίαν καλῶς.»

Ἔστερ' ἀπὸ τα μπλασκαριμένα εἰδὸς τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις και τὰ ἐπισπύστω τα συγχαρητήρια τῶν καθηγητῶν του» πὸ διαβάζουμε κάθε μέρα στὴς φημερίδες, τὸ ζωντανὸ και ἐλόθερο παραγραφαί τοῦ φίλου μας ἔρχεται σὸν ἀνθισμα μυγδαλιῶς μέσα σὲ βροχὴ χειμῶνα.

Ο ΚΡΟΥΚΗΣ πὸ σκοτώσε τὴ χάρη Χουσεβολώνη τὴν περασμένη Τετάρτη, γιατί δὲν τὸν ἰγαπούσε, εἶχε σκοτώσει και ἄλλη μὴ γυναίκα τὴ Σόρα, γιὰ τὴν ἴδια αἰτία, κ' εἶχε καταδικαστεί ἑπτὰ χρόνια φυλακῆ. Μόλις δὲ χρόνια περῶσανε, καθὼς γράφουν οἱ φημερίδες, πὸ βγήκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ κ' ἔκανε τὸ δεύτερο νόνο.

Ἄν καταδικαστεί τὴν σ' ἄλλη ἑπτὰ χρόνια, ἔχει τὸ χρεϊζόμενο καιρὸ νὰ ξεπαστρέψει πέντ' ἔξη ἀκόμα γυναίκες, ἀφοῦ μόλις τρεῖς χροῶνα εἶναι και ἀφοῦ οἱ Υπουργοί της Δικαιοσύνης εἶναι τόσο φιλόφρονες και σκορπάνε με τὴς ἀπλοχρησίαι τὴς Βασιλικῆς χάρης.

Πέντε γυναίκες τοῦ πέρτουνε στὸ μερτικό του, ἄ φτάσει στὰ ἔξηνα πέντε χρόνια και ἄ γιὰ κάθε γυναίκα πὸ σκοτώνει κάθεται ἑπτὰ χρόνια στὴ φυλακῆ. Μὴν τὴν παίρνετε και γιὰ τόσο εὐκολὴ αὐτὴ τὴ δουλιὰ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

Ὅλοι οἱ διαλεγτοὶ τοῦ δουλείου γιὰ τὴ διανοητικὴ ἀναγέννηση τοῦ ἔθνους καταλαβαίνουν τὴ μεγάλη σημασία πὸ ἔχει τὸ ξαναζωντανεμα τοῦ ἀρχαίου πνευματικοῦ κόσμου, στὴς ὥραις μεταφράσε.

Ἔτσι ἔγινε δεχτὴ με λαχτάρη ἡ Ἰλιὰδα τοῦ Πάλλη, πὸ ἀκόμα στέκεται ἡ πὸ μεγαλύτερη λογοτεχνικὴ ἐπιχείρηση τῶν τελευταίων χρόνων, και ἡ Ἀντιγόνη τοῦ Μάνου και ὁ «Ἰππόλυτος» τοῦ Ἐρμονα και ὁ Ἀγαμέμνωνας τοῦ Γρυπάρη, και ἡ Μήδεια τοῦ Περγαλιτῆ και ὁ Αἰκντας τοῦ Σιδερῆ, και ὅτι ἄλλο ὡς τὴν ξαναχύθηκε στὴ ζωή. Γιὰ τὸ δρῆμα ἰδιαίτερα ἠμποροῦμε νὰ πῶμε πὸς ἀκόμη δοκιμῆς γίνονται, και στὴ μορφή και στὴν οὐσία. Ἄλλοι σὲ δεκατρισύλλαβο, ἄλλοι σὲ δεκαπεντασύλλαβο χωρὶς ῥίμα, ἄλλοι σὲ πεζὸ τὰ ἐπεισόδια (Βαρλέντης Ἰφιγένεια στὴ χώρα τῶν Τάβρων). Ἄλλοι πάλι προσπαθοῦν νὰ πλαταίνουν τὴ βαθιὰ παθητικὴ φράση και τὸ σφιχτοστριμμένο νόημα νὰ τὸ ἀπλώσουν γιὰ τὴ λαϊκότερη ἀντίληψη (Μάνος) και ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν τὸ βαθυστόχαστο πλέξιμο τῶν πρωτοτύπων.

Ἀναντίλετο εἶναι πὸς οἱ δοκιμῆς αὐτῆς δὲν εἶναι ἀνώριες και ὅλες ὀδηγοῦν πρὸς κάτι τελειωτικό.

Και πρὸς τὸ κάτι αὐτὸ τὸ τελειωτικό, μᾶς φέρνει ἀκόμη περισσότερο ἡ μεταφραση τοῦ «Οιδίπδος Τυράννου» πὸν ἰδιαίτερη ἐμπρός σὲ κύκλο ἀπὸ λογίους στὴ Σμύρνη στὴν Ἐυαγγελικὴ Σχολὴ ἔδω και λίγες μέρες.

Ὁ κ. Στέλιος Σεφεριάδης, ὁ συμπαθητικὸς ποιητῆς, πὸ ἡ μετριοφροσύνη του σταθῆκε ὡς τὴν σπουδαιότερος λόγος πὸν νὰ μὴν τὸν ξέρουν οὔδὲ στὴ Σμύρνη καλὰ καλῶς, παρουσίως τὸ ἀποτέλεσμα δουλιῆς καλοσυνειδητῆς, χωρὶς καμιὰν ἀμφιβολία. Μὲ ἀγάπη και με ἐπιμέλεια μεγάλη ἐργάστηκε.

Οἱ δεκαπεντασύλλαβοὶ του οἱ δημοικατάλητοι σὲ ὅλο τὸ δρῆμα πέρα πέρα, χωρὶς πλατατισμούς, χωρὶς ἀδυναμίες στὸ νόημα, χωρὶς ἀλγερμα ἀπὸ τὴ φράση τοῦ ποιητῆ, με τὴ θαματούργη νεοελληνικὴ γλώσσα ξετυλίγονται σφιχτοδεμένοι: σὰν καμὴ σκαλιστὴ ζωοφόρα. Ἡ γλώσσα ἡ καταφρονεμένη ὡς τὴν ῥα, μ' εὐγνωμοσύνη ἀνοίγει τὰ πλοῦσια της κάλλη σὲ κείνους πὸ τὴ λατρεύουν και σκορπίζει ζωὴ και στοὺς νεκροὺς ἀκόμα. Ζωὴ ἀληθινή. Ἀφοῦ μέσα στὸ ἀκροατήριον τῆς Ἐυαγγελικῆς Σχολῆς τὰ ἰνὴν δέκατα ἴσαν λόγοι τῆς ἀγέλης Βλάχων και Ραγκαβίδων και ὅμοιο ἔφυγαν με μὴ γλύκα στὴν ψυχὴ πραγματικὴ, ἠμολογώντας πὸς ἡ μεταφραση εἶναι ἀληθινὸ καλλιτέχνημα. Ὁ κ. Σεφεριάδης θὰ τυπώσῃ τὴν μεταφραση του. Ἐλπίζουμε και εὐχόμεθα ὅσο μπορεῖ πὸ γλήγορα.

Σμύρνη, Ἀπριλίη τοῦ 907. Μ.

Ἡ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΦΡΑΓΚΟ ΕΒΑΝΤΙΝΙΣΜΟΙ

Φίλε «Νουμᾶ», Μπορεῖ νὰν τὰ εἶπε καλὰ ὁ διευθυντῆς τοῦ «Monde Hellenique» τὴν προπερασμένη Δευτέρα στὸν «Παρκοσό», ἀλλὰ γιατί νὰν τὰ πῆ Γαλλικὰ και ὅχι Ρωμαίικα; Ρωμῖος εἶναι, θαρρῶ, ὁ κύριος και σὲ Ρωμῖους μιλοῦσε και ὅσο και ἔ σπούδασε στὴ Γαλλία και δὲν ξέρεε καλὰ καλὰ τὰ Ρωμαίικα, μποροῦσε νὰ βάλει κανένα νὰν τοῦ μεταφράσει τὸ ἀνῆγνωμα του και νὰ μᾶς τὸ πῆ στὴ γλώσσα μας. Τὸ Γαλλικὸ πρωτότυπο ἄς τὸ φύλαγε γιὰ τὴ Γαλλικὴ φημερίδα του.

Ἄ φερνόντανε ἔτσι, και τὸ ἀνῆγνωμα του, τὸ ἀρκετὰ ἰνδιἀφέρο και σοβαρὸ, θὰν το νιώθαμε καλύτερα και ἡ ἀφεντιά του δὲ θὰν χκαζότανε κῆ πὸν μιλοῦσε Γαλλικὰ νὰ φωνάζει Ρωμαίικα στὸν ἄθρωπο πὸν τοῦ πρόβελνε τὴς φωτεινῆς εἰκόνες: «Νομίζω φτάνει».

ΦΡΑΓΚΟ ΕΒΑΝΤΙΝΟΣ

Ἡ «ΑΡΡΩΣΤΗ ΔΟΥΛΑ»

Φίλε «Νουμᾶ», Ἐκαμε κ' ἕνα θύκνη ἡ «Ἀρρωστὴ Δούλα» τοῦ Ψυχάρη μας. Ἐδῶ στὴν Πόλη, ἕνας ἄρρωστος, καθὼς μούπε ὁ φίλος μας ὁ Σιδώτης ὁ γιαντῆς, ἔπασκε ἀπὸ φούσκα και ἀπὸ πνευμονοφρίκα, και ὅσο και ἂν τὸν παρακαλοῦσανε οἱ γιαντροὶ δὲν ἤθελε με κανένα τρόπο νὰ καμῆ φουσκοπλυσίματα. Διαβάζοντας ὅμοιο τὴν «Ἀρρωστὴ Δούλα» τὸ «Νουμᾶ», ἀλλάζει γνώμη και ἀρρῖζει ἀμέσως τὰ φουσκοπλυσίματα.

Νᾶ λοιπὸ μὴ ἀπόδειξη ἀκόμα τῆς περιφρημῆς influence sociale du roman.

Πόλη, Ἀπριλίη τοῦ 1907.

Ὁ φίλος σου Ρ. ΣΤ.

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ κ. Αἰμαρᾶς, τελειοφόρος της φιλολογίαις και χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ἔχοντας λόγους προσωπικοὺς με τὸ μακαρίτη τὸ Σολωμὸ, σὸν τὸν ἀρκετῶς, μωρὸ μάτι μου, μέρα μεσημέρι μέσα στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου και σὸν τὸν ἔκανε τάλατοῦ, ἀφοῦ ἀπόδειξε πὸς φανάρι πὸς ὡς ποιητῆς δὲν εἶχε μόνολετο, κ' εἶναι χειρότερος ἀπὸ τὸν Τυμμηρῆτο και τὴ Φιλομήλα της «Ἀστραπῆς».

— Ὅσο λυπᾶται κανένας πὸν ὁ κ. Αἰμαρᾶς εἶναι Ρωμῖος, και ὅχι Βούργρος, ἄλλο τόσο χαίρεται ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ δὲτα συλλογιστῆ πὸς ὄχθουν και τὰ παιδιὰ μας κάποιους Μιστριώτη νὰ γλεντᾶν, ἀφοῦ τὰ φωτεινὰ σημάδια πὸν τόσο χωρὶς μᾶς δίνει ὁ κ. τελειοφόρος μᾶς φωνάζουν πὸς γλήγορα θὰ ξεπεράσει τὸ σοφὸ δόξαλο του στὴν κριτικὴ διανοητικὴ και στὴ λογικὴ.

— Ἡ ἀστραποβόλα κριτικὴ τοῦ κ. Αἰμαρᾶ τυπῶνε τὴν «Ἀστραπῆ», και πὸν σωστῶς, γιατί ἀλλιώτικα ἡ φημερίδα τοῦ κ. Γιολντάση δὲ θύχε κανένα λόγο νὰ τιτλοφορεῖται Ἐθνικὴ φημερίδα.

— Θέλωμε νὰ ξέρουμε τί λόγους, πατριωτικοὺς πάντα, εἶχανε μερικῆς φημερίδες και πελεμήσανε με τὴς λύσσα τὸ νομοσκέδιο γιὰ τὴ ἀποξήρανση τῶν ἔλῶν.

— Ζητῖμε πατριωτικοὺς λόγους, γιατί τὸ ξέρουμε πὸς πάντα δὲ ἄγνοὶ πατριωτισμῆς κανονίσει τὸ δρόμο στὴς φημερίδες μας.

— Τὸ ποίημα τοῦ συνεργάτη μας Μήτση Κλημᾶ «Ἀνοξιάτικο γιόντι» τυπώθηκε και στὴν «Ἡμερησία» τῆς Σμύρνης στὴς 4 τοῦ Ἀπριλίη, ἂν και ἔχχασε νὰ σηματοῦσει ἡ καλὴ φημερίδα της Σμύρνης πὸς τὸ πῆσ ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ».

— Νὰν τὸ πῶμε και αὐτὸ, πὸς πρέπει νὰν τὸ κωμαρῶνε ἡ Σμύρνη πὸν ἀπόχρησε μέσα στὴς τότες σχολαστικῆς φημερίδες της και μετὰ φημερίδα τόσο καλὴ και τόσο ἀντισκολαστικὴ, τὰν τὴν «Ἡμερησία», πὸν διαβάζεται μ' εὐχρηστία και δὲ ἰκόμα.

— Νὰν τὸν χαίρεται ὁ κ. Κατσαρῆς τὸ γιόντι του πὸν φαντίστηκε τόσο ἔξυπνα πὸς πρέπει οἱ Ἀμεληκόχοποι νὰ βαρυστοῦν «Ἀσκληπιεῖα», ἐπειδὴ, λέει, ἐκεῖ γινίχκανε τόσα νοσοκομῆτα.

— Ἡ «Ἐστία» τὴ βρήκε τὴ γνώμη τοῦ κ. Κατσαρᾶ (οἰοῦ και ἀγίου Πνεύματος) πὸν σωστῶς, καθὼς τῆς συμβαίνει πάντα νὰ βασίσει πὸν σωστῆς ὅλες τὴς γνώμες, και τὴς πὸν πλάχες, πὸν τὴς στέλνουν οἱ γιοὶ και τὸ λοιπὸ συγγενολογί «τῶν ἡμετέρων διαπρεπῶν φίλων»

Ο ΙΑΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Στ. Σωστῆ ἡ παρατήρησή σου. Ἡ «Διάπλαση τῶν Παιδῶν» (ἀργότερα θὰ δοῦμε ἂν εἶναι Διάπλαση ἡ Ἀποβλάκωση τῶν Παιδῶν) καλὰ θὰ κάνει νὰ περιοριστετὸ στὸ ἔσπαθώματα, στὰ μικρὰ μυστικά της και στ' ἄλλα πενταρολογήματά της και νὰ μὴν καταπνέεται και γιὰ κριτικές, και μάλιστα στὴν ἀλληλογραφία της, γιὰ Σολωμοὺς και Σουρῆδες. Καθὼς πὸν σωστῶς παρατηρεῖς, ἡ Διάπλαση μπορεῖ και πρέπει νὰ θυμάζει τὸ Σορῆ, ἀφοῦ κ' οἱ δὲ της, ἀτάπλαση και Σουρῆς, τὰ ἴδια ἰδανικὰ ἔχουν, τὴν πενταρολογία. — Σὺλλογο «Ὀμόνοια» Κέρκυρα. Ἄδθα με τὴ συντρομῆ τοῦ 1907 κ' εὐχαριστοῦμε. — Λαβασαγγὰ στὴ Μαντιχασκάρη. Ἄδθαμε και τὸ τέταρτο παραμῶθε και σ' εὐχαριστοῦμε. Ἄπὸ τᾶλλο φύλλο ἄρχινῆσουμε νὰν τὰ δημοσιεύουμε. — κ. Παραξενόπουλο. Ἀργότερα. Γιὰ τὴν ὥρα ὁ Β. ἔχει δουλιῆς και δὲν ἀδιάζει νὰ ἔακολυθῆσει τὸν πίνακα τῶν περιεχομένων. Τὸ καλοκαίρι με τὴς διακοπῆς θὰ κατοπιστοῦμε και αὐτὴ τὴ δουλιὰ μοναχοὶ μας. — κ. Μιχ. Γ. Θεοδ. Νέα Ἰόρκη. Σὺφωναί. Τὸ κατατόπι πὸν μὸν ζητᾶς εἶναι Aighurth Drive, Liverpool.